

DIVI IO

HANNIS CHRYSOSTO
mi de orando deum, libri duo,
Erasm^o Rot. interprete.

Austhoris Damiani

Adiunctus est iisdem modus orandi
deum, autore Erasmo.

Opus v. l. copurgat. permijssu

Eucharius Cervicornus excude-
bat. An. M. D. XXV.

REVERENDO IN CHRISTO

patri ac D. D. Maximiliano à Bur-
gondia abbati Mittelbur-
genſi Eraſ. Rot. S. D.

INter multa commoda quæ literis debemus reueren-
de pater, illud non arbitror cē poſtremū, quod in or-
be penè dixerim alio conſtituti, per eas tamen cum ami-
cis colloqui poſſumus. Emiſeramus nuper libellum de mo-
do orandi deum, talibus enim argumentis quæ non mul-
tum adferunt laboris, et ad pietatem maxime condu-
cunt, ſeneſcutem noſtram exercemus, iam ueluti ſolent
athletæ, cum ingraueſcit ætas miſſionem ambientes. Is
ubi per manus omnium uolitare, non ſine gratia, cōmo-
dum inter Chryſoſtomi lucubrationes reperi duas orati-
ones eadem de re, nōdum latine uerſas. Ilico mihi geſtijt
animus uidere, quàm inter nos conueniret in eadem ma-
teria uerſantes. Sic opinor affici pictores quoties depre-
hendūt aliquē nō uulgarē artiſicē, in eodē laboraſſe ar-
gumento, in quo laborarunt ipſi. Iuuat enim hic collatis
tabulis animaduertere, ubi par fuerit artis facultas, ubi
ſuperior, ubi inferior. Verum hac collatione mihi qui-
dem adeo non placui, ut ſi licuiſſet, meam tabulam pror-
ſus abolitam uoluiffem. Rutubam diceres cum Apelle
commiſſum. Quis enim illius eloquentiam plusquam au-
ream aſſequatur, etiam ſi propoſitum exemplar conetur
emulari? Et tamen multum uigoris addere ſolet inge-

(6)

615426592

ERAS. EP. AD MAXI. ABBAT.

nijs emulandi contentio. Quo magis mihi uisus sum formica cum camelo compositus, cum nullus adfuisset stimulus, qui meam oscitantiam expergefaceret. Sed hac de re tuum potius expecto iudicium, idq; quo certius facias, mitto simul & græca, ne quis causari possit, me male uertendo hoc egisse, ut mea minus displicerent. Verum utcumq; huius æstimationis cadet alea, uicisse mihi uidebor, si sensero quamplurimos hoc meo labore ad frequenter orādum, uel excitatos, uel redditos alacriores. Nam tuæ quidem pietati sciebam huiusmodi stimulis nequaquam opus esse, qui pietati, quam alij uix multo diutinoq; studio possunt discere, natus esse uidearis. Etenim iuuenis ex aula subito translatus ad monasterium, sic in hoc uitæ genere te gessisti, ut modestia, sobrietate, castimonia, religione superares et illos qui in schola religiōis conseruerunt. Nusquam in tuis moribus ullum iuuentutis tuæ uestigium, nusquam aulicæ cōsuetudinis reliquiæ, nusquam generis quod à Philippo Burgondionum duce, cui Boni cognomen additum accipimus, clarissimum ducis ullum supercilium. Nimirum hæc erat nature tuæ sinceritas, quã nec aulæ consuetudo potuit corrumpere, cum sint tã multi, quos in mundo humiles ac frugaliter educatos, non dicam abbatis dignitas, sed monachi cultus ac uictus corrumpat. Quid autem eo concentu potest esse iucundius, cum uestem undiq; candidam, niueus uitæ candor, uel æquat, uel supat? Pertractus es ad istud uitæ genus, quod intelligeres tibi nõ fore licitum, ut pri

